

som de også allerede er i dag, når de bliver henvist til behandling i udlandet.

Om det bliver amterne, der føjer en ekstra ressource til de allerede velfungerende formidlingsenheder, er ikke afgørende for mig. Det vigtige er, at der kommer en enhed.

Til hr. Jørgen Winther skal jeg sige, at han ikke skal bekymre sig om sundhedsministerens opbakning. Jeg får også temmelig mange signaler fra befolkningen i øjeblikket, og der er stor forståelse og stor glæde over de mange spændende initiativer, jeg har taget, og det vil glæde mig også at realisere de initiativer; i forslag efter forslag vil de blive konkretiseret og udmøntet. Hr. Jørgen Winther kan være ganske rolig.

Jørgen Winther (V):

Det får vi jo at se. Jeg har da et lille råd til ministeren: Altså fru Gyda Kongstad hedder fru Gyda Kongsted, og hr. Preben Rudiensgaard hedder altså hr. Preben Rudiensgaard. Tænk engang, hvis vi begyndte at sige hr. Arne Redelighed i stedet for Rolighed. Vi er ikke flere medlemmer af Folketinget, end at det kan lade sig gøre at lære navnene. Det vil jeg da opfordre ministeren til. Det var nok et lille sidespring, men et fornuftigt sidespring.

Jeg vil nok give ministeren ret i, at det da er rigtigt, at befolkningen på nuværende tidspunkt forventer og håber meget, for ministeren har lovet så utrolig meget. Men jeg må sige til sundhedsministeren, at det er sådan, at befolkningen er vant til, at vi har den ene sundhedsminister efter den anden, der lover og lover, og så snart sundhedsministeren skal til at indfri de forskellige løfter, så ringer statsministeren og siger, at nu er der brug for en ny.

Nu er der ikke så mange måneder til næste valg, så det kan godt ske, at den nuværende undgår det, før vælgerne skal tale, men sagen er, at vi er så vant til en masse gyldne løfter, og det, vi har behov for nu, er handling.

Kim Andersen (V):

Det er sådan, at ministerens chef, statsministeren, har sagt, at regeringen vil gøre en kæmpe anstrengelse for at genoprette tilliden til sundhedsvæsenet. Og så har jeg et lille spørgsmål, som statsministeren har henvist mig til fagministeren, altså sundhedsministeren, med.

Jeg vil gerne vide, hvad der er regeringens vision og ambition med hensyn til behandlings-

tidsgarantier, hvornår man kan komme til forundersøgelse, og hvor lang tid der må gå fra forundersøgelse til eventuel operation.

Jeg tror, ministeren vil være enig med mig i, at når man taler om tillid til sundhedsvæsenet, betyder det uhyre meget for mange mennesker at vide, hvornår de kan blive behandlet. Der er mange vidnesbyrd om, at usikkerheden fra, at man føler sig syg og eventuelt er blevet henvist fra egen læge, eller man har fået en forundersøgelse, til man kan blive opereret, kan være meget, meget lang og pinefuld og i høj grad har noget med tryghed ved systemet at gøre.

Jeg tror, mange i landet ville være glade for at få et klart svar fra ministeren og gerne et ambitiøst svar, som jeg kan tilsige ministeren Venstres positive støtte til at gennemføre.

Preben Rudiensgaard (V):

Jeg kan forstå på sundhedsministeren, at det her selvfølgelig ikke bliver noget billigt gilde med mange af de ting, der er lovet. Hvis vi skal se i bakspejlet, så havde vi jo til for kort tid siden en meget nidkær finansminister, som var dygtig til at lægge omkostningerne ud på amter og kommuner.

Mit spørgsmål er: Når man nu får sat penge på dette her store projekt, som sundhedsministeren lægger op til, vi kender jo ikke beløbet på det, er det så således, for sådan hørte jeg det lidt, at hvad amterne ikke kan betale, må vi jo så finde? Er det således, at man bare lover på andres regning, eller kan vi sikre os, at amterne bliver kompenseret, såfremt ministeren får implementeret de ting, som han nu står og lover?

Lone Møller (S):

Kan ministeren bekræfte, at ministeren rent faktisk har taget initiativ til at invitere samtlige politiske sundhedsordførere til en orientering i Sundhedsministeriet netop om de tanker, som ministeren har været ude med, og at alle partier har haft muligheden for at spørge indgående til forslaget og dermed også få lidt mere kvalificerede svar, end de kan få på 2 minutters spørgetid på en onsdag?

Og har ministeren ikke en forventning om, at når sundhedsordførerne bliver inviteret til en orientering, melder de også tilbage til resten af deres politiske grupper, sådan at man i de politiske partier ved, hvad det er for tanker, ministeren går med?